

APÁTI MIKLÓS

Egy lépés

*kopárabb lennék nélküled
kifosztott vidék*

*csavargásaim emléke
áthúz rajtad mint meleg fuvallat*

*innen egy lépés és nem vagyok itt
bazalthegy lábához befaragnak*

*robbantások előteremtő képzelet
zuhan az aknaliftben*

*már a föld belsejét sem értem
kívül árvalányhaj naspolyák*

*örökké a szél csak a szél örökké
örökké csak én csak én nem örökké*

*mint aki túlélte önmagát
heverek itt a napsütésben*

Lehúzott redőny

*melyik arcraól is álmodom
melyik arcomról álmodsz*

*egy betegség hozzádköltöztet
fekszünk azonos betegágyon*

*jó most szeretkezünk kopár fal
átizzadt csomós lepedő*

*zajrobbanásos repülők
a lehúzott redőny réseiben*

*csak mozdulatok csak a megizzadás
csak az elmúlott idő*

*sirassuk magunk is fiúk
ez az utolsó délelőtt*

*mert következik az égbolt kerekítése
szobrászmunkák a fákra
aggassuk föl leveleiket*

*a síkvilág helyett
belépünk tárgyaink közé*

éltesen az ő rémuralmuk

Könnyebb volna

*Most újra nincs semmim, csak magam.
Kivéve a császárutra, szabad vagyok.
Fehér törzsű fákról zúg szemembe
az elképzelt napsütés.*

*Mert még a nap se süt. Hőesés előtti
csend hullott a völgybe. Sötétedik:
Messze lent, falu. Mint szénaboglya,
jóillatú éjszakát ígér.*

*Talán, ha zúzottabb volna arcom,
kopoghatnék egy fenyődeszka ajtón.
Bejuttatna egy dús szakáll,
egy meséket tudó vándorbot is.*

*Könnyebb volna, ha látványosabban
lennék elhagyatott.
Ha hívősebb lenne, ha vénebb lennék.
Ha hullna már a hó.*